

Ἀγορά, τόπος ἀγοραπωλησίας παλαιῶν ἀντικειμένων, εὐθηνῶν ἐνδυμάτων κ.τ.τ. ἔνθ' ἄν.: Βοῖκα μιὰ καλὴ τιμὴ καὶ τ' ἀγόρασα 'ς τὸ Γιουσουρούμ 'Αθῆν. Νὰ μ' ἀγοράῃς 'ς ἓνα σακκάκι, ξάδιρφι, ἀπ' τοῦ Γιουσουρούμ Στερελλ. ('Αχυρ.) β) Μεταφ. ἐπὶ ἀγορᾶς εὐτελῶν πραγμάτων 'Αθῆν.: Ποῦ τὰ βροῖες καὶ τ' ἀγόρασες αὐτὰ τὰ παλιοπάπουτσα, 'ς τὸ Γιουσουρούμ; 'Αθῆν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. 'Αθῆν.

Γιουσούφης ὁ, ἐνιχ. Γιουσούφ Δ. Κρήτ. 'Ιουσούφης Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ισούφης Νάξ. ('Απύρανθ.) Πληθ. 'Ιουσούφηδοι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ισούφ Μακεδ. (Βόιον) 'Σούφης 'Ηπ. (Μαργαρ.) Κίμωλ. Πελοπ. ('Αρκαδ. Λαγκάδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκοεβραϊκοῦ κυρ. ὄν. *J u s u f* = 'Ιωσήφ.

1) Τὸ ὄνομα 'Ιωσήφ εἰς τὴν Τουρκικὴν, τὸ ὅποιον χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἰς δημοτικὰ τραγούδια, τοπων. κ.τ.τ. πολλαχ.: Ἄσμ.

Πᾶφι, 'Σούφη μ', τὸν πόλιμου κὶ πᾶφι τοῦ τουφέκι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Ισούφ 'Αράτης τὸ σκυλλί, σκυλλὶ παραδομένο Μακεδ. (Βόιον). β) 'Ον. κυνὸς Δ. Κρήτ. 2) Σκωπτικῶς, ὁ κάτοικος τοῦ χωρίου Φιλότι διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν ἀφιλοξενίαν του (ἐνταῦθα ὑπόκειται μᾶλλον ἢ ἐβραϊκὴ προέλευσις τοῦ ὀνόματος) Νάξ. ('Απύρανθ.): Μωρ', δὲ δὸν ἀφίνεις τὸν 'Ισούφη! μὰ δὲν εἶναι νὰ κάνη κανεὶς παρῆα μαζί δου! Λιαόλοι μέσ' 'ς τὰ μάθια δω δὸν 'Ισούφηδω! Μὰ ἔχει χειρότερ' ἀθροῦποι ὁ δουνιάς;

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Σούφης 'Ηπ. (Μαργαρ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Σ τὸ 'Σούφη Πελοπ. ('Αρκαδ.) 'Σ τοῦ 'Σούφη Κίμωλ. 'Σ τοῦ 'Σούφη τὴν Τροῦπα Πελοπ. (Λαγκάδ.) 'Σ τοῦ 'Σούφη τὸν Πλάτανο Πελοπ. (Λαγκάδ.) 'Σ τοῦ Σούφ' 'Αγᾶ Πελοπ. (Τριφυλ.) 'Σ τοῦ Γιουσούφ 'Αράτη Στερελλ. (Φθιώτ.)

γιουσπατρονᾶτο τό, ἄκλ. Ζάκ. Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *giuspatronato* = δικαίωμα ἐξουσίας αὐθέντου ἐπὶ δούλου, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. M. Ferro, *Dizionario del diritto commune e veneto*, Venezia 1847, 2, 382. Ἡ λ. διὰ παρετυμ. πρὸς τὴν φρ. «γῶς πάτρω-νος» ἀναφέρεται εἰς παλαιὸν ἐγγραφοῦν (διαθήκην) ἐκ Κερκύρας, τοῦ ἔτους 1708, με ἀνάλογον σημασίαν: «ἐπαρησιαστήκανε πέντε γιὰ πατρονᾶτοι πὼς ἔχουνε δικαίωμα αὐτὸ τὸ κλεῖσμα».

Αὐθέντης, κυρίαρχος, ἀπόλυτος κύριος ἔνθ' ἄν.: Καὶ τ' εἶσαι σὺ ὁ δωμέσα, γιουσπατρονᾶτο εἶσαι καὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρτσινέβελο; (=κύριο, ιδιοκτήτη) 'Αργυρᾶδ.

γιουσιτίσια ἡ, Κύπρ. — Π. Γενναδ., Φυτολογ. Λεξ., 435 γιουσιτίσια 'Αγγ. Χατζηνικολάου, Καλλωπιστικά, 11.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *iusticia*.

Τὸ φυτὸν 'Ιουσιτίσια ἡ 'Αδατώδης (*Iusticia Adhatoda*), τῆς οἰκογ. τῶν 'Ακανθωδῶν (*Ancanthaceae*), καλλιεργούμενον ὡς καλλωπιστικὸν ἔνθ' ἄν.

γιουτίζω Βιθυν. (Προῦς.) Θράκ. ('Αδριανούπ. 'Αλμ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Κωνπλ. γιουτ-τοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u t m a k* = καταπίνω.

1) Καταπίνω, καταβροχθίζω ἔνθ' ἄν.: Τόσο γλήγορα τὸ γιούτ' σε; Σαρεκκλ. Γιούτ' σε ὅλο τὸ μοιράσ' αὐτόθ. 'Εγιοτίσε τὴν παρουσία του Κωνπλ. 2) Παραδέχομαι,

συμφωνῶ κατ' ἀνάγκην Σαρεκκλ.: Τὸ γιούτ' σα! Τί νὰ κάνω!

γιούτσης ὁ, Θεσσ. (Μελιβ.)

'Υποκορ. τοῦ οὖς. γιός.

'Ο μικρὸς υἱός, θωπευτ.: 'Αὐτι μὴ γιούτ' κὶ στιριουμένοι (εὐχὴ πρὸς νεονύμφους.) Συνών. εἰς λ. γιούτσικος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Μακεδ. (Σέρρ.)

γιούτσικος ὁ, Πάρ. νίγιούτσικος Θράκ. (Σαμακ.) γιούτσικους Θεσσ. Μακεδ. (Δεσκάτ. Τριφύλλ.) Πάρ. γιούτ' σ' τους Εὔβ. ('Αγία 'Ανν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δεσκάτ. Κε-τάκλ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. νίούτσικος. Βλ. Σπαν. στ. 23 (ἐκδ. Wagner, σ. 2): «ἀν στοχαστῆς, νιούτσικε, πλέον οὐ μὴ γὰρ μ' εἶπες | εἰμὴ ψυχρὸν κὶ ἀναίσθητον, κρύσταλλον, παγωμέ-νον». Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. νιούτσικος.

Συνήθως εἰς δημοτ. τραγ., ὁ μικρὸς υἱός, θωπευτ., ἔνθ' ἄν.:

Σώπα-ν-νίγιέ-ν-νίγιούτσικε, μωρ' ἀκριβὲ Γιαννάκη, ἐγὼ σὲ κάνω νὰ τὴ διῆς, νὰ τὴ φιλήσης κιόλα Θράκ. (Σαμακόβ.)

Μὴν εἶδῃ τὸν γιούτσικον μ' τὸν πουλιουχαιδιμένον; Θεσσ. β) 'Ο μονάκριβος υἱὸς Εὔβ. ('Αγία 'Ανν.) Συνών. γιόκας, γιούλης, γιούτσης.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιούτσικος καὶ ὡς ἐπών. Θεσσ. (Καρ-δίτσ.)

γιουφκάδι τό, Τσακων. (Χαβουτσ.) γιφκάδι Θράκ. (Δαδ.) κ.ά. 'ιφκάδ' Θράκ. (Κόσμ. Σουφλ.) γιφκάδ' τά, Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γιουφκάς καὶ τῆς παρὰγωγ. κατὰλ. -άδι.

Γιουφκάς 1, τὸ ὅπ. βλ.

γιουφκάς ὁ, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. ('Απολλων. Πιστιχοχ.) Θράκ. ('Αδριανούπ. Κομοτ. Μυριόφ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. κ.ά.) Ἰμβρ. Καππ. (Φλογ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. ('Αλίστρ.) Προπ. (Μαρμαρ.) κ.ά. γιουφκάς Βιθυν. (Παλλαδά.) Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ. Σκεπαστ. Σκοπ. κ.ά.) Καππ. (Φλογ.) Αἰμν. Προπ. ('Αρτάκ. Πάνορμ.) Τένεδ. γιουβκάς Κύπρ. γιφκάς Θράκ. (Μέτρ.) 'ιφκάς Προπ. (Μαρμαρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u f k a* = λεπτὸς, ζυμαρικὸν πολὺ λεπτὸν διὰ τὴν παρασκευὴν γλυκυσμάτων.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., εἶδος ζυμαρικοῦ εἰς σχῆμα μικρῶν, λεπτῶν καὶ πεπλατυσμένων ἢ σφαιρικῶν μακαρονίων παρασκευαζομένων ἐκ μείγματος ἀλεύρου, γάλακτος καὶ ἄβγῶν. Τὸ μείγμα τοῦτο ἀνοίγεται εἰς φύλλα τὰ ὅποια κόπτονται, ξηραίνονται καὶ τρώγονται τὸν χειμῶνα ἔνθ' ἄν.: Κάνουμε τὸ γιουφκά 'πὲ τὸ ζουμάρ', 'πὲ τὸ γάλα καὶ τ' ἄβγά Θράκ. (Σκοπ.) Οἱ 'ιφκάδες εἶναι χειμωνιάτικο φαί, μὲ γάλα καὶ ἄβγά Προπ. (Μαρμαρ.) Γιουφκάδες κάναμε μὲ τὸ χαμούρι ἀνοίγαμε φύλλα μὲ ἄβγά, γάλα καὶ τὰ κόβαμε καὶ τὰ 'λιάζαμε αὐτόθ. Συνών. λαζάνι, χυλοπίττα, κο-υ-σκούσι. β) Ἀνάλογον παρασκευάσμα νηστήσιμον, ἐκ γλεύκους ἀντὶ γάλακτος, μετὰ καρύων, τρωγόμενον κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν Προπ. ('Αρτάκ.) 2) Εἶδος προχεί-ρου λεπτῆς πίττας ἢ ὁποία παρασκευάζεται μόνον ἀπὸ ἀλευροζύμην καὶ ψήνεται εἰς τὴν γάστραν Καππ. (Φλογ.) Κύπρ.:

